

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.— ESTRANGER, 2'50

FIGURES DEL DIA

El veritable colom de la pau

L'interrogatori

A la nova i aparatosa petició de pau dels imperials, ha contestat el president Wilson amb una sèrie de preguntes prèvies. Les preguntes de Mr. Wilson recorden l'interrogatori del fiscal als acusats en la vista dels processos. Les paraules interrogatives del president dels Estats Units són clares, breus, severes. N'hi ha que tallen com un ganivet.

Per si els imperials, en acceptar el programa de pau wilsonià com a base de discussió, es proposaven després no accedir a certs punts, Mr. Wilson els pregunta: «Què voleu dir amb això d'acceptar el meu programa com a base de discussió? Voleu dir que l'accepteu íntegrament i que la discussió només ha de referir-se als detalls d'aplicació?» Mr. Wilson parla clar, i vol que els altres també hi parlin.

Una altra de pregunta interessantíssima és la que va al final de la contesta: «Vos, canceller imperial, parieu simplement en nom dels qui van desencadenar la guerra?» Heu's aquí una pregunta d'aquelles que hom anomena irònicament preguntes sense malícia. Algú, a Alemanya, davant la pregunta de Mr. Wilson deu haver comprès que el tret va per a ell.

Demanen els imperials un armistici, i Mr. Wilson els pregunta: «Esteu disposats a retirar les vostres tropes dels territoris invadits?»

Ara s'està procedint a l'interrogatori dels acusats, mentre el general Foch, en un altre terreny, continua la seva indispensable feina. Estem presenciant ja la vista del gran procés. Es ja propera l'hora de la sentència.

LA DECEPCIÓ

SEMPRE he cregut que la germano-fília espanyola ha extret de l'ànima nacional tota la seva tradició pestilencial. Ha estat un sentiment africà i feudal. Odien els espanyols al món que va estar amb ells en lluita i que creuen inferior a les seves fortalezes i virtuts, avui anorreades per confoses fatalitats. La hidalgua ancestral els hi fa creure lluiten els homes d'Europa i d'Amèrica exclusivament per voracitats econòmiques, i és aleshores quan pensen res tenen que veure ells, els *hidalgos* seculars, amb les pèrdues o els guanys que la guerra aportí. Però tota la xenofòbia espanyola, tota la renúncia de vençuts, tot l'afany d'una nova força obtinguda miraculosament, i que serviria per a reanudar la imposició de la seva voluntat nociva, està en aquesta frase tan repetida:

—Que's barallin, que s'enfonsin. Millor. Com més avall vagin les altres nacions més creixerà Espanya.

I bé, la pau s'insinua amb aqueixa primera capitulació d'Alemanya, i Europa torna a esbargar les postres il·lusions espanyoles. El món torna a imposar les fórmules clàssiques franceses i anglosaxones contra l'esnobisme alemany. Espanya no ha trobat el venjador dels seus enemics històrics. Els pobles, persistint en la guerra per a imposar principis de lliberalisme, destrueixen la teoria espanyola del materialisme bèl·lic. I a la sola veu d'una pau possible, contempla la pujada dels valors econòmics estrangers, i la pluja de glòria damunt d'aquells pobles que Espanya —sempre segons els nostres germanòfils— per a enlairar-se havia de veure caiguts.

I heu's aquí que el dia de la demanda de pau alemanya, es troba en plena crisi ministerial. Aquest octubre de 1918 podia ésser un octubre espanyol de qualsevol anyada del vuitcents. La Porta del Sol torna altra volta a regirar-se contra la Plaça de la Concòrdia i Trafalgar Square. Ni guerra, ni la victòria de les democràcies, ni l'adveniment del lliberalisme a Alemanya, ni renovació dels estatuts nacionals d'Europa, ni l'aua dels homes nous, federats, que allunyen les hecatombes. Res. Una paraula castiça cobreix tot el vocabulari humà: La Crisi, és a dir, la descomposició enfront de les noves vides, l'Espanya tradicional i l'Europa futurista.

Es el càstic de la xenofòbia vanitosa i malànima. La crisi, i a sobre l'epidèmia migeval. És a dir, la disgregació volguda per a les terres agenes persistint en les pròpies, precisament quan s'inicien en aquelles les reintegracions triomfals, i a més a més l'aparició de la Mort. «Vosaltres—sembla cridar-nos l'epidèmia—volieu aprofitar la neutralitat parasitària vivint del drama estranger, i de sobte surgeixo jo, sembradora d'hecatombes. Els altres moren per quelcom entraniable, i la sang se vessa per la noble

ferida; vosaltres moriu perquè sí, amb cruentes espectoracions. Jo soc la revenja que's pren la guerra contra els neutrals, Suïssa, Suècia, i sobre tot tu, Espanya.»

I és dolorós no poder aparellar mai l'alegria que ens porten les coses del món amb les de la nostra pàtria. L'acció centrípeta

dels nostres conciutadans, se fa centrífuga en nosaltres, i poc a poc ens anem desarrelant espiritualment, aplicant a la ideologia dels nostres compatriotes el mateix aïllament que exigeix la malaltia pestilencial.

PARADOX

Samfaina

SON tantes i tan importants les coses que sol·liciten la nostra atenció, que no sabem pas per quin cantó girar-nos.

Si volem parlar de l'arronsada dels Imperis centrals, la nova de la mort d'un amic ens fa pensar en la passa. Si decidim parlar d'aquesta epidèmia que'n té esverats, els venedors de diaris ens destorben cridant la crisi del govern nacional que patiem els espanyols. Totes tres coses són prou importants per a que els comentarís a cada una d'elles s'empenyin dins del cervell per a sortir preferentment, convertint el cap en una olla de grills.

Realment lo menys important per a nosaltres és la crisi del govern que presideix En Maura. Sigui quina vulgui la solució que se li dongui no ha de significar canvi de cap mena en aquesta política xorca que des de fa quaranta anys venen desenrotllant els governs de la restauració. Mentre Europa es transforma, Espanya es fossilitza.

Això de la passa ja mereix un xic més

d'atenció. Malgrat la seva benignitat oficial i el continuu decreixement que'ns asseguren els higienistes, *La Vanguardia* està convertida diàriament en una galeria del Cementiri Vell i en plè mig dia resten més gent al llit que al carrer. No'ns queda altre remei que figurar-nos en un front i que l'enemic ens ataca amb gasos plens de microbis gripals. Serà qüestió de que s'inventin unes cabetes preservadores dels atacs d'aquesta mena d'animallets.

Lo més sensacional és l'esbranzida que cap a la pau s'ha donat aquesta setmana. Alemanya s'ha decidit a sol·licitar un armistici i a demanar que's discuteixin unes proposicions de pau. Com una garantia de la seva, sempre dubtosa, bona intenció, ha fet un canvi complet en la seva política interior convertint de cop i volta el seu règim militarista i despòtic en un règim lliberal i democràtic obert a totes les aspiracions populars. Això farà obrir uns ulls com unes taronges als nostres germanòfils que, si admiraven a Alemanya era perquè simbolitzava el puny que estreny i el fuet que fibla.

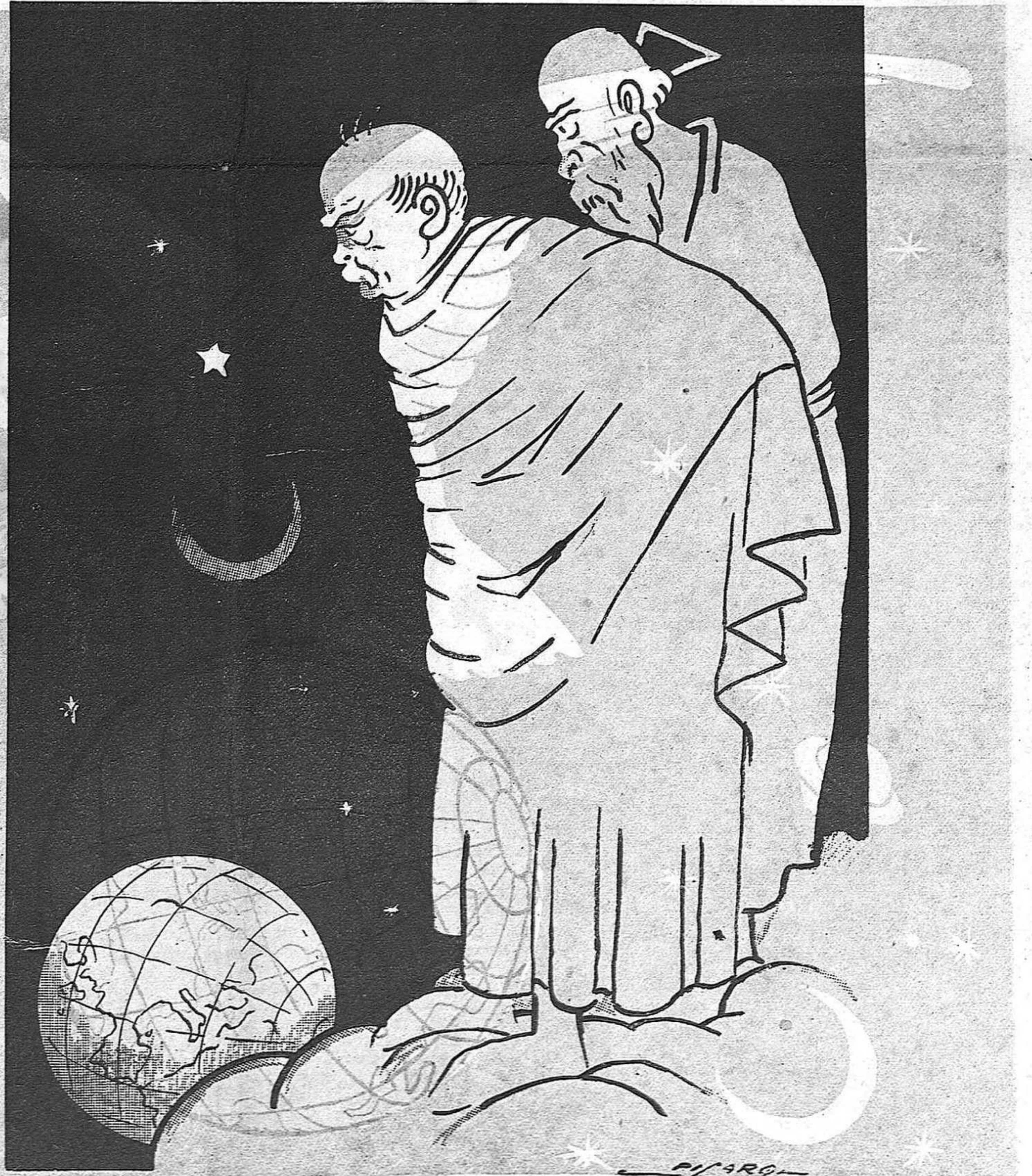
Els aliats faran que la pau que's firmi no sigui la que convingui a la família Hohenzollern sinó la definitiva i justa que desitgen els pobles civilitzats.

JEPH DE JESPUS

Aquest número ha sigut

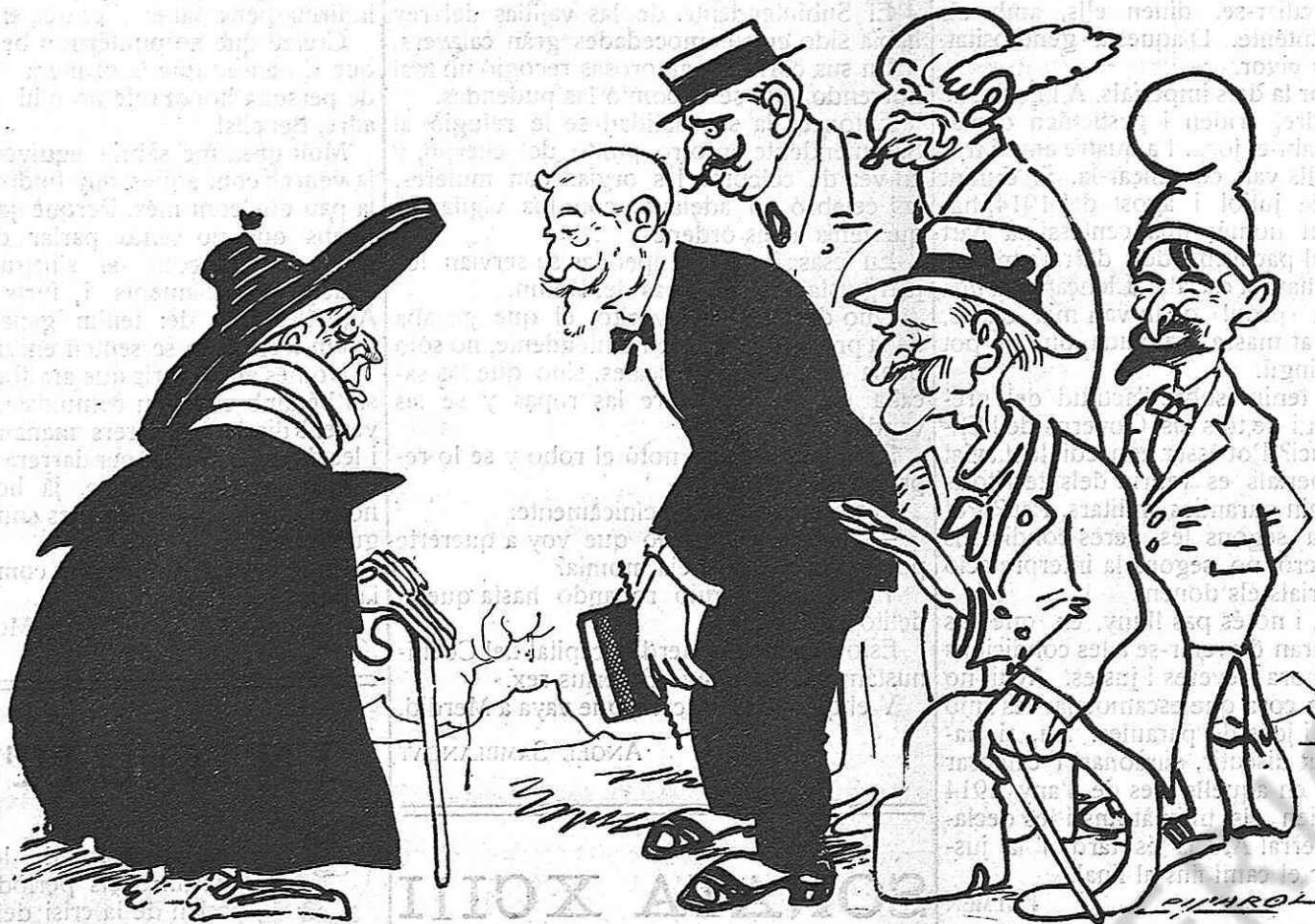
revisat per la censura

L'avi, al cel

—Hereu, hereu, com més aneu menos valeu!...

Després de la crisi ministerial

—Res, ben mirat no ha sigut res.
—Sí, vaja han tingut uns quants dies la passa, com jo.

Fullelant "La Vanguardia"

—Una, dues, tres!... Ahora va bien!

Sortir per aquest registre, és un recurs molt poc noble; així no's fa cap bé al poble, ni's mana, ni s'administra, ni's consegueix, en resum, res més que passar l'estona, pendre el pèl a Barcelona i gastà inutilment llum.

Per lo tant, les coses clares: els electors, poc-a-poc, s'estan cansant d'aquest joc de comparès i comares. I com que, per continuència que tingui la nostra gent, tart o aviat, forçosament, ha d'acabar la paciència, o poseu un fi rodó a tant xerrà i discutir i us dediqueu a complir amb la santa obligació, o el poble, un dia, indignat de la vostra malaombra, s'aixeca i a cops d'escombra us treu de Cà la Ciutat.

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 4 AL 10 D'OCTUBRE DE 1918

Per terra

Al front occidental, la batalla s'ha tornat a fer general i formidable. Els avenços dels francesos als dos costats de Reims, han obligat als alemanys a una retirada fins al riu Suippes, gràcies a la qual la ciutat màrtir ha quedat fora de l'alcanç del foc enemic. Els americans i francesos han avançat a la Champagne, als boscos d'Argona i a la vora est del Mosa. Mentretant, els anglesos, americans i francesos han renovat l'atac entre San Quintí i Cambrai, entaulant-se una gran batalla que ha donat per resultat l'enfonsament complet de la famosa línia Sigfried. Cambrai està en poder dels anglesos. Hi ha molts milers de presoners i molts centenars de canons agafats.

Al front italià, petites lluites locals. Darrerament ha augmentat molt el foc de l'artilleria italiana. Sembla que està aprop l'hora de l'atac de les forces del general Diaz.

Al front de Macedònia, l'armistici búlgaro-aliat ha eliminat l'exèrcit búlgar com a enemic. Els austriacs s'han hagut de retirar de l'Albània, havent caigut Fierè, Berat i Elbassan. Els serbis han entrat ja a la Vella Sèrbia, és a dir al territori serbi anterior a les guerres balcàniques de 1912-1913.

Al front de Síria (ja no podem dir de Palestina, ja enterament conquistada), els francesos s'han apoderat de la gran ciutat marítima de Beirut.

Per mar

Les forces navals aliades han bombardejat repetidament Durazzo, a l'Adriàtic, causant fortes destroces al port.

la grippe fa de les seves, el blat i els queviures falten, i mentre l'avui vacil·la i el demà a tot-hom preocupa, l'Ajuntament sols s'ocupa de lo que fa el senyor Vila!... Tres sessions s'han invertit en discutir aquest «problema», i encara sembla que'l tema no està del tot aclarit. Que En Vila prengué errats vols, que En Vila és un trenca-caps, que En Vila va anar per naps, que En Vila degué fer cols, que En Vila ha de dimitir

que En Vila ha perdut la veu... Senyors regidors, digueu, per això us vam elegir? És que, de la immensa pila de pleis que tenim davant, considereu el més gran el de l'actitud d'En Vila?... Creieu que la força històrica d'aquest fugitiu moment mereix veritablement tres setmanes de retòrica? Cavallers, sou uns pasteres, més el públic té bon nas i no escolta ni fa càs de comèdies bullangueres.

Per l'aire

El mal temps ha impedit que fos molt intensa l'activitat aèria. L'as dels asos dels aviadors francesos, Fonck, ha abatut en un sol dia sis avions enemics.

A un aplec carlinot que's prepara a Tosa, han promès assistir-hi els prohoms del tradicionalisme.

Si són bons catòlics fan mal fet de prometre coses que pot-ser Nostre Senyor no els deixarà complir.

Sobre tot ara, amb el dengue, ¿qui s'atreveix a dir «d'aquí vuit dies faré això», si en tres dies la Desdentegada t'envia al altre barri? Don Pelmacio no prometi, no prometi...

Veiem que el comte de Romanones s'ha encarregat de la cartera de Instrucció Pública. Pobre instrucció!

Fins ara havia sigut deficient; d'ara endavant serà deficient i coixa.

Amb motiu de l'excés de defuncions, els capellans de les parròquies barcelonines han acordat escursar el curs del clero en els següents dels enterraments.

Vol dir que per a cada mort treballaran menos, caminaran menos i cantaran menos.

I cobraran igual? Això no és de llei, senyors clergues!

El Grup Joventut «L'Avençada», (adherit a la Unió Catalanista), inaugurarà les seves tasques el prop-venint diumenge dia 13 del corrent, a les 10 del matí, amb un gran miting d'Afirmació Nacionalista al Centre Nacionalista Català, (Sant Honorat, 7, principal). En el que hi pendran la paraula notables oradors del partit.

Queden convidades al acte totes les entitats catalanistes, recomanant que assisteixin al mateix amb llur senyera.

En Vila Marieges ha dit que d'ara endavant serà completament independent.

Hala, embusterot!... Independent?

Vés que del Palau Reial t'enviïn a cercar per a enllusturar un parell de botines...

Lo que seràs des d'ara: un home sol com un mussol.

Llegim: «El señor Gobernador sale hoy para Santander y Madrid.»

Bravíssim, home!... Que a Barcelona hi ha el microbi de la passa? Aquí us el deixo, i si teniu mals de caps passeu-se'ls.

Però que no sap, home de Déu, que tota l'Espanya és dengue?

Tant aquí com a Mongat qui la té ja l'ha agafat.

Plagues nacionals.

No'n tenim prou amb la «passa», que ha hagut de venir la crisi nacional.

L'Alba s'ha enretirat per un puntillo i el govern d'altura ha perdut una de les seves columnes.

De manera que ara tenim un poder coix.

Menos mal que amb caràcter de puntal s'ha encarregat de sostenir l'andamiatge un ministre coix!...

Sembla que el Bisbe no està del tot conformes amb que's celebrin els enterraments a la nit.

Diu que això augmenta el pànic dels ciutadans.

No hi ha tal. Nosaltres estem en el secret.

El senyor Bisbe no vol que's facin enterraments de nit, perquè de nit no hi van capellans... i no anant-hi capellans el clero no cobra peles.

De modo que l'opinió del mitrat no és desinteressada, sinó tot lo contrari.

Baix el tema de «la reorganització del partit radical», don Alexandre Lerroux prepara una conferència política en un dels teatres de més cabuda de Barcelona.

Això és tenir poc nas.

Que no ho sap que als teatres ara no hi va ningú, que fins les autoritats recomanen que no s'hi vagi?...

A l'aire lliure, home, a l'aire lliure. A la Plaça Monumental o a la Muntanya Pelada.

I allí fer una bona foguera, que s'hi puguin fumar tots els microbis del partit.

Imprempts LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8